

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Zientara

Protokolant: sekr. sądowy Bogumiła Kanclerz

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy M. E.

przeciwko B. L.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej B. L. na rzecz powódki Gminy M. E. kwotę 82.800 zł /osiemdziesiąt dwa tysiące osiemset złotych/ z ustawowymi odsetkami od dnia 13 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.140 zł /cztery tysiące sto czterdzieści złotych/ tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 348/12

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. E. wniosła o zasądzenie od pozwanej B. L. kwoty 82.800 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty. Nadto domagała się zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwanej – jako nabywcy lokalu mieszkalnego - udzielono 85% bonifikaty od ceny jego sprzedaży, w wysokości 82.800 zł. W dniu 20 sierpnia 2003 r. umową sprzedaży w zamian za przydział spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego pozwana zbyła prawo własności przedmiotowego lokalu na rzecz osób niebędących dla niej osobami bliskimi w rozumieniu przepisów art. 4 ust. 13 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Powódka argumentowała, że zbycie przez pozwaną lokalu mieszkalnego co do którego udzielono bonifikaty w okresie pięcioletniej karencji, licząc od dnia pierwotnego jego nabycia, na rzecz osób niebędących dla pozwanej osobami bliskimi, stanowi podstawę obciążenia obowiązkiem zwrotu kwoty udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 2 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w E. uwzględnił żądanie powódki w całości.

Pozwana B. L. zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Motywując swe stanowisko podniosła w pierwszej kolejności zarzut nieistnienia roszczenia, z którym powódka wystąpiła w niniejszej sprawie. W ocenie pozwanej roszczenie powódki o zwrot bonifikaty wygasło w związku z wejściem w życie art. 68 ust. 2 a ustawy. Nadto

pozwana podniosła zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia, nadużycia przez powódkę prawa podmiotowego (art. 5 k.c.) oraz zarzut przedawnienia roszczenia. Z ostrożności procesowej domagała się o miarkowania świadczenia i rozłożenia należności na raty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 sierpnia 2003 r. powódka - Gmina M. E. oraz pozwana – B. L. zawarły umowę, na podstawie której:

- ustanowiły odrębną własność lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w budynku mieszkalnym numer (...) przy ul. (...) w E., ustalając jednocześnie, że do lokalu tego przynależy udział wynoszący 0,393 części w prawie współużytkowania wieczystego działki gruntu oraz we wszystkich częściach wspólnych domu i urządzeniach, nie służących do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali,

- Gmina M. E. sprzedała najemczynie B. L. opisany wyżej lokal mieszkalny za łączną cenę 14.612 zł po zastosowaniu bonifikat, szczegółowo opisanych w protokole rokowań, przy czym strony wskazały, że wartość lokalu mieszkalnego została określona na kwotę 97.412 zł,

- Gmina M. E. oddała B. L. w użytkowanie wieczyste działkę gruntu w udziale do 0,393 części pod domem wielolokalowym do dnia 8 marca 2101 r., za opłatą roczną w wysokości 35,88 zł.

Strony ustaliły, że cena sprzedaży została w całości zapłacona.

Notariusz poinformowała pozwaną, że Gmina M. E. może żądać zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, jeżeli nabywczyni nieruchomości przed upływem 10 lat, licząc od dnia jej nabycia, zbędzie lub wykorzysta nieruchomość na inne cele niż wymienione w art. 68 ust. 1 pkt 1 -3 lub przed upływem 5 lat na inne cele niż wymienione w ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. Nr 115 z 1997 r.). Pouczono nabywcę lokalu, że nie dotyczy to zbycia na rzecz osoby bliskiej.

(dowód: akt notarialny z 14 sierpnia 2003 roku k. 8 - 11)

W protokole rokowań z dnia 11 sierpnia 2003 r. sprzedająca oświadczyła, że na podstawie art. 68 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami oraz § 1 ust. 1 lit. A uchwały nr XXIV/777/2001 Rady Miejskiej w E. z dnia 13 września 2001 r. w sprawie zasad udzielania bonifikat od ceny sprzedaży lokali mieszkalnych na rzecz ich najemców oraz stosowania umownej stawki oprocentowania udzieliła 85% bonifikaty od ceny sprzedaży lokalu mieszkalnego w kwocie 82.800 zł. Cena sprzedaży lokalu po uwzględnieniu bonifikaty wynosi 14.612 zł. Zastrzeżono, że sprzedający może żądać zwrotu kwoty równej wartości udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji, jeżeli nabywca lokalu przed upływem 5 lat, licząc od dnia jego nabycia, zbędzie lub wykorzysta lokal na inne cele niż lokal mieszkalny.

(protokół z rokowań k. 81- 82)

Aktem notarialnym z dnia 20 sierpnia 2003 r. B. L. sprzedała D. S. i Z. M., opisany wyżej lokal mieszkalny numer (...), położony w budynku nr (...) przy ulicy (...) w E. wraz z przynależnymi pomieszczeniami piwnicznymi oraz udziałem wynoszącym 0,393 części w częściach wspólnych budynku i w prawie współużytkowania wieczystego działki gruntu w celu uzyskania w zamian przydziału na lokal mieszkalny nr (...), znajdujący się w budynku nr (...) przy ulicy (...) w E., wraz z wkładem mieszkaniowym na warunkach spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego. Strony określiły wartość rynkową lokalu mieszkalnego położonego w budynku nr (...) przy ul (...) w E. na kwotę 100.000 zł.

(akt notarialny repertorium A nr 3738/2003 rok k. 12- 13)

Pismem z dnia 19 marca 2012 r. Gmina M. E. wezwała B. L. do zapłaty kwoty 82.800 zł tytułem zwrotu udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji, wskazując, że pozwana, w okresie 5 letniej karencji liczonej od dnia nabycia lokalu od Gminy, zbyła lokal mieszkalny osobom, które nie są osobami bliskimi w rozumieniu przepisów art. 4 pkt 13 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Wezwanie do zapłaty ponowiono pismem z dnia 21 maja 2012 r. wyznaczając pozwanej

7 dniowy termin do spełnienia świadczenia, pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. Przesyłkę pozwana odebrała w dniu 5 czerwca 2012 r.

(pismo z dnia 19 marca 2012 r. k. 14, wezwanie ostatecznie z dnia 21 maja 2012 r. k. 16, z.p.o. k. 17)

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, B. L. złożyła wniosek o „umorzenie kwoty 82.800 zł równej bonifikacie po jej waloryzacji w związku ze zbyciem lokalu”, wskazując, że zamiana lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) na lokal mieszkalny położony na ulicy (...) wynikała sytuacji życiowej, w której się znalazła.

(pismo z dnia 3 lutego 2012 r. k. 80)

Sąd zważył co następuje:

Gmina M. E. dochodziła w niniejszej sprawie należności pieniężnej stanowiącej równowartość udzielonej pozwanej bonifikaty w związku z zawarciem przez strony umowy sprzedaży nieruchomości lokalowej.

Zgodnie z art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (j.t. 2000, nr 46, poz. 543 ze zm.) właściwy organ może żądać zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, jeżeli nabywca nieruchomości przed upływem 10 lat, licząc od dnia jej nabycia, zbył lub wykorzystał nieruchomość na inne cele niż wymienione w ust. 1 pkt 1-3 lub przed upływem 5 lat na inne cele niż wymienione w ust. 1 pkt 7; nie dotyczy to zbycia na rzecz osoby bliskiej. W związku z tym, że pozwana sprzedała nabytą od Gminy nieruchomość lokalową w sierpniu 2003 r., zastosowanie ma art. 68 ust. 2 u.g.n. w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy.

Pozwana kwestionowała roszczenie powódki zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Postawione przez nią zarzuty okazały się jednak nietrafne.

Dla uzasadnienia bezzasadności roszczenia Gminy pozwana starała się między innymi wykazać, że cenowego upustu udzielono jej w ramach innego reżimu prawnego zbywania lokali powodowej Gminy. Przekonywała, że udzielony jej „upust” nie stanowił bonifikaty w rozumieniu przepisu art. 68 u.g.n., ponieważ udzielenie bonifikaty leżało w kompetencji Prezydenta Miasta, a nadto wymagało wyrażenia zgody przez Radę Miasta w sposób właściwy, tj. odpowiednio zindywidualizowany (konieczność wyrażenia zgody w każdym konkretnym przypadku). Stwierdzić jednak trzeba, że bonifikaty udzielił pozwanej odpowiedni organ w rozumieniu przepisów u.g.n., co wynika wyraźnie z przedłożonego przez stronę powodową protokołu rokowań, podpisanego z upoważnienia Prezydenta przez Wiceprezydenta Miasta - W. W.. Co do wymagań, jakim powinna odpowiadać, wyrażona w postaci uchwały zgoda rady miasta na udzielenie bonifikaty wskazać trzeba, że w niniejszej sprawie została ona wyrażona uchwałą Rady Miejskiej w E. nr (...) z dnia 13 września 2001 r. w sprawie zasad udzielania bonifikat od ceny sprzedaży lokali mieszkalnych na rzecz ich najemców oraz stosowania umownej stawki oprocentowania. Powołana wyżej uchwała nie mogła być przedmiotem kontroli sądów powszechnych pod kątem prawidłowości wyrażania w niej zgody wymaganej przez art. 68 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami w obowiązującym wówczas brzmieniu. Kontrola jej zgodności z prawem mogła być przeprowadzona tylko według przepisów o nadzorze na działalnością gminną, tj. przez organy nadzoru oraz sądy administracyjne (art. 85 i nast. ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, jedn. tekst: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.). Tylko zatem w wyniku tej kontroli uchwała ta mogła być wyeliminowana w całości lub określonej części z obrotu prawnego, a ponieważ to nie nastąpiło, pozostawała wiążąca dla sądów orzekających w niniejszej sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2011 r., sygn. akt II CSK 111/11; Legalis). Podkreślić należy nadto, że pozwana do momentu wszczęcia niniejszej sprawy nie kwestionowała, że upust cenowy, jaki uzyskała przy nabyciu lokalu od powódki, stanowił bonifikatę. Wynika to wprost z § 11 protokołu rokowań, § 3 aktu notarialnego z dnia 14 sierpnia 2003 r., wniosku pozwanej z dnia 5 marca 2012 r. o umorzenie kwoty 82.800 zł „równej bonifikacie”. Obecne jej stanowisko jest zatem jedynie wyrazem przyjętej linii obrony.

Z tych względów uznać należało, że pozwanej udzielono bonifikaty na podstawie przepisów o gospodarce nieruchomościami, a zatem powódce przysługiwało roszczenie o zwrot tej bonifikaty w sytuacjach określonych przepisem art. 68 ust. 2 ustawy w powołanym wyżej brzmieniu.

Wbrew stanowisku pozwanej, roszczenie o zwrot bonifikaty nie przestało istnieć wskutek wejścia w życie przepisów art. 68 ust. 2a pkt 4 u.g.n., wprowadzonego ustawą z dnia 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 1073, poz. 1218), ustanawiającego z dniem 22 października 2007 r. zwolnienie od obowiązku zwrotu kwoty równej bonifikacie udzielonej przy sprzedaży lokalu mieszkalnego, zamienionego następnie przed upływem okresu karencji, na inny lokal mieszkalny albo nieruchomość przeznaczoną lub wykorzystywaną na cele mieszkaniowe. Wprawdzie obowiązek zwrotu kwoty równej bonifikacie ma źródło bezpośrednio w ustawie, jednakże sam fakt zmiany u.g.n. poprzez zwolnienie nabywców z tego obowiązku w określonych sytuacjach, nie skutkuje wygaśnięciem powstałego wcześniej roszczenia.

W poruszonej kwestii wypowiedział się Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 lipca 2011 r., w sprawie II CSK 683/10, wskazując, że ustawa zmieniająca ustawę o gospodarce nieruchomościami z dnia 24 sierpnia 2007 r. nie zawiera przepisów międzyczasowych, nie wynika z niej tym samym, czy przepis art. 68 ust. 2a pkt 5 u.g.n. (w niniejszej sprawie - przepis art. 68 ust. 2 a pkt 4 u.g.n.) ma zastosowanie także w przypadku, gdy sprzedaż lokalu mieszkalnego dokonano przed 22 października 2007 r., jeżeli uprawniony organ wystąpił o zwrot kwoty równej udzielonej bonifikacie po tej dacie. W sytuacji, gdy stosunek prawny powstał przed wejściem w życie danego przepisu i trwa nadal, a więc ma charakter ciągły, zastosowanie ma zasada bezpośredniego działania nowej ustawy. Jednak stosunek prawny, z którego wynika obowiązek zwrotu bonifikaty powstaje dopiero z chwilą dalszego zbycia nieruchomości nabytej od gminy w okolicznościach nie objętych działaniem art. 68 ust. 2a u.g.n., zaś stosunek prawny wynikający z zawarcia umowy jej sprzedaży najemcy wygasa na skutek spełnienia świadczeń stron, tj. przeniesienia własności lokalu na najemcę i zapłaty należnej - z uwzględnieniem bonifikaty - ceny. W tej sytuacji kwestia międzyczasowa powinna być rozstrzygnięta przy zastosowaniu reguły tempus regit actum, co oznacza, że przepis art. 68 ust. 2a pkt 5 u.g.n. (a tym samym również przepis art. 68 ust. 2 a pkt 4 u.g.n.) będzie mieć zastosowanie do oceny skutków zbycia nieruchomości nabytej uprzednio od gminy przez najemcę korzystającego z bonifikaty, jeżeli miało ono miejsce po jego wejściu w życie. Uzasadnieniem dla jego zastosowania w takiej sytuacji będzie fakt, że zdarzenie powodujące obowiązek zwrotu kwoty bonifikaty nastąpiło pod rządami znowelizowanej ustawy. W okolicznościach niniejszej sprawy, przepis art. 68 ust. 2a pkt 4 u.g.n. nie będzie więc mieć zastosowania.

Nie można podzielić stanowiska powódki, że uwzględnienie powództwa w niniejszej sprawie doprowadzi do naruszenia zasady równości wobec prawa wyrażonej w art. 32 Konstytucji. Zasada ta nie ma charakteru absolutnego i powinna być rozumiana jako nakaz równego traktowania podmiotów, które charakteryzują się pewną istotną cechą wspólną, stanowiącą kryterium wyróżnienia określonej grupy (por. wyrok TK z 21 lutego 2006 r., sygn. K 1/05 OTK ZU nr 2/A/20 06, poz. 18 i powołane tam orzecznictwo). Rozróżnienie dla potrzeb wykładni stosowania art. 68 ust. 2 i 2a u.g.n. kategorii osób, które zbyły nieruchomość nabytą uprzednio z zasobu publicznego w oparciu o kryterium daty zbycia nieruchomości, zasadnie z punktu widzenia treści i celu tej regulacji prawnej różnicuje ich prawa do skorzystania ze zwolnienia od zwrotu kwoty uzyskanej przy jej nabyciu bonifikaty i nie narusza konstytucyjnej zasady równości w jej wyżej przyjętym rozumieniu.

W niniejszej sprawie brak było podstaw do oddalenia powództwa w oparciu o art. 5 k.c. Do możliwości zastosowania art. 5 k.c. w odniesieniu do obowiązku zwrotu bonifikaty odniósł się SN w wyroku z dnia 25 sierpnia 2011 r., II CSK 640/10, LEX nr 964496, w którym stwierdził, że istotą prawa cywilnego jest strzeżenie praw podmiotowych, a zatem wszelkie rozstrzygnięcia prowadzące do redukcji bądź unicestwienia tych praw mają charakter wyjątkowy. Odmowa udzielenia ochrony prawnej na podstawie art. 5 k.c., z uwagi na jego wyjątkowy charakter musi być uzasadniona istnieniem okoliczności rażących i nieakceptowanych w świetle powszechnie uznawanych w społeczeństwie wartości. Podkreślenia przy tym wypada, że to pozwaną obciążał obowiązek wykazania takich okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie art. 5 k.c. Pozwana obowiązkowi temu nie podołała.

Brak jest dowodów, które potwierdzałyby, że przedstawiciele powoda oraz notariusz wprowadzili powódkę w błąd wskazując, iż „zbycie nieruchomości” , o którym mowa w art. 68 ust. 2 u.g.n. nie obejmuje jej zamiany. Stanowisko pozwanej w tym względzie okazało się gołosłowne.

Z dokumentów złożonych do akt sprawy wynika, że umowa ustanowienia odrębnej własności lokalu oraz umowa sprzedaży i oddania gruntu w użytkowanie wieczyste została zawarta z Gminą w dniu 14 sierpnia 2003 r., umowa przedwstępna sprzedaży w celu uzyskania w zamian przydziału na spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego została zawarta dnia 12 sierpnia 2003 r., zaś ostateczna umowa sprzedaży w celu uzyskania w zamian przydziału na spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego – w dniu 20 sierpnia 2003 r. Skoro więc wszystkie trzy umowy były zawierane w innym czasie, a przedstawiciele reprezentujący Gminę, brali udział w zawarciu tylko pierwszej z nich, to trudno jest przyjąć, że wpływali na podjęcie przez pozwaną decyzji w sprawie zawarcia umowy z dnia 20 sierpnia 2003 r.

Zauważyć należy nadto, że kolejność zawarcia wskazanych wyżej umów oraz daty ich zawarcia świadczą o tym, że pozwana nabywając od powódki lokal, działała ze z góry powziętym zamiarem dalszej jego odsprzedaży. O skutkach takiego działania była pouczona, co wynika wprost z § 11 aktu notarialnego oraz pkt 12 protokołu rokowań. W ocenie Sądu powódka, jeśli pouczenie to nie było dla niej dostatecznie jasne, powinna była zachować należytą staranność i upewnić się, w jakiej znajdzie się sytuacji prawnej w momencie, gdy przeniesie własność lokalu nabytego od Gminy.

Jeśli nawet pomiędzy pozwaną i nabywcami lokalu były jakiegokolwiek uzgodnienia co do tego, że nabywcy wezmą na siebie ciężar ewentualnego obowiązku zwrotu bonifikaty, to okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Równocześnie Sąd nie podzielił stanowiska pozwanej, iż o nadużyciu prawa podmiotowego przez powódkę świadczy fakt, że dochodzi ona swojego roszczenia dopiero po dniu wejścia w życie przepisów art. 68 ust. 2a pkt 4 u.g.n., podczas gdy obowiązek zwrotu zwaloryzowanej bonifikaty udzielonej najemcy powstał z chwilą dalszego zbycia prawa do lokalu, a więc w niniejszej sprawie już w dniu 20 sierpnia 2003 r. Bezczynność wierzyciela w tym zakresie nie mogła prowadzić do oddalenia powództwa w oparciu o art. 5 k.c., nie powinna być natomiast – z uwagi na zasady współzycia społecznego – źródłem zwiększenia świadczenia dłużnika przez przyznanie wierzycielowi waloryzacji za czas aż do wystąpienia o jego zasądzenie. W niniejszej sprawie wierzyciel domagał się jednak zasądzenia kwoty równej udzielonej pozwanej bonifikacie, zatem o naruszeniu art. 5 k.c. w tym kontekście mowy być nie może.

Nieskuteczny okazał się podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia powódki. Zdaniem Sądu, prawo do zwrotu bonifikaty, przewidziane w art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami jest prawem o charakterze cywilnym. Chodzi bowiem o relację między Gminą jako byłym właścicielem lokalu mieszkalnego, a podmiotem, który nabył od niej ten lokal. Nie ulega więc wątpliwości, że mamy tu do czynienia ze stosunkami cywilnoprawnymi, a nie publicznoprawnymi. Termin przedawnienia roszczenia powinien być ustalony zgodnie z przepisem art. 118 k.c. i wynosić lat 10. Roszczenie o zwrot bonifikaty jest roszczeniem bezterminowym, a więc staje się wymagalne w dniu, w którym świadczenie powinno być spełnione, gdyby Gmina wezwała pozwaną do wykonania zobowiązania w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 zd. 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c.). Prawna możliwość żądania spełnienia świadczenia od dłużnika powstaje po stronie wierzyciela z chwilą, kiedy ma on obiektywną możliwość uzyskania wiedzy o spełnieniu przesłanek, o których mowa w art. 68 ust. 2 u.g.n. Oczywistym jest, że Gmina nie mogła powziąć takiej wiadomości przed dalszym zbyciem przez pozwaną nieruchomości, czyli przed dniem 20 sierpnia 2003 r. Nawet gdyby przyjąć, że termin przedawnienia zgłoszonego roszczenia rozpoczął bieg w dniu zbycia lokalu przez pozwaną lokal Z. i D. M., to przedawnienie roszczenia mogło nastąpić najwcześniej 21 sierpnia 2013 r. Pozew o zwrot bonifikaty, który przerywał bieg terminu przedawnienia roszczenia, został przez powódkę skutecznie złożony dnia 12 października 2012 r.

Przedstawione wyżej przez powódkę zarzuty okazały się nietrafne. W świetle zgromadzonych dowodów w postaci dokumentów niewątpliwym jest, że spełnione zostały wszystkie przesłanki powstania roszczenia, z którym w niniejszej sprawie wystąpiła powódka, albowiem pozwana zbyła nieruchomość przed upływem 10 lat, licząc od dnia jej nabycia od Gminy.

Wysokość dochodzonego pozewem roszczenia mieściła się w granicach wyznaczonych przepisami, skoro powódka – co wynika z punktu 11 protokołu rokowań z dnia 11 sierpnia 2003 r. – domagała się nominalnej wartości udzielonej bonifikaty, a w myśl art. 68 ust. 2 u.g.n. - uprawniona była do żądania kwoty równej bonifikacie po jej waloryzacji.

Z tych przyczyn Sąd, na podstawie cytowanego wyżej przepisu, zasądził od pozwanej B. L. na rzecz powódki Gminy M. E. kwotę 82.800 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 czerwca 2012 r. O odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 455 k.c., uwzględniając, że roszczenie w tym zakresie stało się wymagalne siedem dni od doręczenia powódce w dniu 5 czerwca 2012 r. wezwania do zapłaty (k. 16 i 17).

Oddaleniu podlegało roszczenie o zasądzenie ustawowych odsetek za okres od dnia 29 kwietnia 2012 r. do dnia 4 czerwca 2012 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. i 100 zdanie 2 k.p.c. uwzględniając, że powódka uległa tylko co do nieznacznej części swojego żądania. Z tych względów Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.140 zł tytułem zwrotu uiszczonych opłat od pozwu.